

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušností X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2024, č. j.: OAM-675/ZA-ZA11-D10-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 19. 9. 2024 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2024, č. j.: OAM-675/ZA-ZA11-D10-2024, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 19. 5. 2024 rozhodnuto tak, že tato žádost je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „dublinké nařízení“), je Litevská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí postrádá cokoli k meritu podané žádosti, jelikož z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě a zda-li v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné nebezpečí, které mu podle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu. Proto má postup žalovaného za nezákonný a napadené rozhodnutí je tak pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné.
3. Ústředním nedostatkem napadeného rozhodnutí označil žalobce skutečnost, že rozhodnutí neuvádí nic k důvodům podání předmětné žádosti, jakož ani k obavám žalobce z pronásledování na území Litvy, kdy podle žalobce toliko uvádí, že se obává postihu na území obou států, avšak bez jakékoli bližší konkretizace.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný s žalobními námitkami žalobce nesouhlasil, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či dublinkého nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Žalovaný byl přesvědčen, že jeho rozhodnutí bylo opřené o bezprostředně závazné dublinké nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu, zejména pak na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
5. Žalovaný dále uvedl, že se zabýval tím, zda v případě Litevské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V podrobnostech žalovaný odkázal na správní spis a na odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně jeho strany tři a čtyři, na kterých se správní orgán touto otázkou zabýval. Dle přesvědčení žalovaného, jak již bylo uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobci nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu v Litevské republice nehrozí. Litevská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Litevská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Z tohoto pohledu pak není opodstatněný důvod k obavám z vycestování žalobce do Litevské republiky.
6. K námitce žalobce, že měl nedostatečně posoudit jeho sdělení ohledně jeho obav z vycestování do Litevské republiky, toho, zda se v této zemi cítí bezpečně či že dokonce neposoudil meritorně důvody podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a tvrdí – li, že uvedené je ústředním nedostatkem napadeného rozhodnutí, žalovaný poukázal na skutečnost, že sám žalobce v průběhu správního řízení nic takového netvrdil. Vzhledem k tomu, že žalobce dne 22. 5. 2024 poskytl pouze velmi stručné údaje k podané žádosti o mezinárodní ochranu a jakožto jediný důvod uvedl, že přeprodával ojetá auta a protože koupil jednou také kradené auto, byl vyšetřován uzbeckou policií, a k pohovoru, který s

ním byl plánován na dne 22. 7. 2024, se žalobce přes doručenou výzvu k účasti již nedostavil, lze podle žalovaného konstatovat, že žalobce netvrdil vůbec žádné důvody pro podání své žádosti o mezinárodní ochranu, tím méně pak důvody, jež by byly z hlediska zákona o azylu relevantními. I kdyby však žalobce takového důvodu tvrdil, žalovaný by je i v takovém případě meritorně neposuzoval, a to vzhledem k tomu, že k jejich posouzení není příslušná Česká republika, nýbrž Litevská republika. Tvzení žalobce, že je v České republice na rozdíl od Litevské republiky plně integrován, považuje žalovaný vzhledem k datu žalobcova příjezdu do České republiky dne 18. 10. 2023 za značně nadnesené.

7. Žalovaný tak navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu se podává, že žalobce dne 19. 5. 2024 v České republice požádal o mezinárodní ochranu a dne 22. 5. 2024 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy uvedl krom osobních údajů, že přicestoval do Prahy přes Istanbul na litevskou kartu pobytu v podobě pracovního povolení, které si vyřídil na litevském konzulátu s platností do roku 2025. V minulosti měl pracovní pobyt v Rusku. Je zdravý a bez zdravotních problémů a soběstačný. V zemi původu jej vyšetřovala policie kvůli přeprodávání ojetých aut. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že koupil kradené auto, aniž by o tom věděl, a přeprodal je dál. Policie jej kvůli tomu začala vyšetřovat.
9. Dne 14. 6. 2024 požádal žalovaný Litevskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Téhož dne žalovaný obdržel odpověď, z níž vyplývá, že Litevská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
10. Ve správním spise je založena rovněž Informace OAMP ze dne 12. 7. 2023 Litva, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky, která se zabývá litevským azylovým systémem a situací žadatelů o mezinárodní ochranu v Litevské republice. Dále správní orgán zajistil do spisu Informaci OAMP ze dne 13. 6. 2022 Polsko, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky.
11. Žalobce byl předvolán k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany, avšak předvolání si fakticky nepřevzal a k pohovoru se nedostavil.
12. Poté, co bylo žalobci umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí, vydal žalovaný v tomto řízení podanou žalobou napadené rozhodnutí, jímž žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodl tak, že tato žádost je nepřípustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „dublinské nařízení“), je Litevská republika.
13. Napadené rozhodnutí si žalobce převzal dne 4. 9. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

15. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
16. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).*
17. Podle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

18. Podle čl. 7 odst. 2 dublinského nařízení *členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.*
19. Podle čl. 12 odst. 1 dublinského nařízení, *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
20. Podle čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
21. Zdejší soud předně neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. K tomu je na místě nejprve v obecné rovině zmínit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, u nichž pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 As 341/2022-35, a ze dne 30. 9. 2024, č. j. 6 As 181/2024-29). To se v projednávané věci nestalo, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze seznat důvody, které žalovaného vedly k jeho vydání.

22. Žalovaný v daném případě vyšel ze zjištění učiněného z vyjádření žalobce v rámci poskytnutí údajů k jeho žádosti o mezinárodní ochranu a Litevské republiky, že žalobce je držitelem víza č. X a povolení k pobytu vydaného Litevskou republikou s platností ode dne 18. 9. 2023 do dne 18. 9. 2025; žalobce tuto skutečnost nijak nepopírá. Litevská republika navíc svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu uznala.
23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu s čl. 7 dublinského nařízení zkoumal kritéria dle čl. 8 až čl. 15 nařízení, a to podle pořadí, ve kterém jsou uvedena, kdy po tomto zhodnocení dospěl k závěru, že nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost České republiky. Naproti tomu bylo naplněno kritérium podle čl. 12 odst. 1, 2 dublinského nařízení, podle kterého je příslušná k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu Litevská republika, neboť vydala žalobci vízum, resp. povolení k pobytu.
24. Soud má tak za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelně vyjevil, že Litevskou republiku jako příslušnou k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany určil podle ust. čl. 12 dublinského nařízení. Zároveň objasnil, proč nepřistoupil k použití diskrečního ust. čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení.
25. Pokud jde o námitku žalobce, že se žalovaný nezabýval meritem podané žádosti o mezinárodní ochranu, pak je třeba konstatovat, že tomu tak vskutku je, avšak nejedná se o vadu napadeného rozhodnutí, nýbrž o logický důsledek závěru žalovaného o příslušnosti Litevské republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Meritorně tak může žádost žalobce posoudit toliko Litevská republika a nikoli žalovaný. Vzhledem k tomu, že žalovaný posoudil žádost žalobce jako nepřípustnou podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, postupoval správně, pokud žádost žalobce o mezinárodní ochranu neposuzoval meritorně, ale zabýval se tím, který z členských států Evropské unie je k jejímu posuzování příslušný.
26. Co se týče žalobcem namítaných obav z pronásledování na území Litevské republiky, je třeba předně konstatovat, že žalobce nijak tyto svoje obavy v žalobě nekonkretizoval a v rámci poskytnutých údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nesdělil vůbec žádné obavy z pronásledování na území Litevské republiky, a to ani v takto obecné rovině. K pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu se žalobce nedostavil.
27. Za této situace nelze žalovanému úspěšně vytýkat, že se případným pronásledováním žalobce na území Litevské republiky nijak šířeji nezabýval a omezil se z vlastní iniciativy toliko na úvahy o možných nedostacích, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU. V případě dublinského řízení má žalovaný vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevyklučuje existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný si musí shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44), což žalovaný učinil v podobě materiálu OAMP ze dne 12. 7. 2023 Litva, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky. Nejvyšší správní

soud navíc poukázal na to, že v právu EU i nadále platí zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize v půlce minulé dekády. *Dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvrátitelnou domněnkou, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka prozatím vyvrácena nebyla* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, body 8 a 9).

28. Podle zdejšího soudu o Litevské republice není obecně známo, že by tam docházelo k systémovým nedostatkům nebo že by existovaly alespoň určité pochybnosti o řádném fungování litevského azylového systému. Ani žalobce takové pochybnosti do řízení nevznosl. Ve správním řízení neuvedl žádný důvod, který by měl bránit jeho předání do Litevské republiky. Ani nyní ve své žalobě neuvádí nebo nedokládá žádné konkrétní skutečnosti, které by vyvrátily či alespoň zpochybnily předpoklad, že Litevská republika dodržuje základní lidská práva žadatelů o azyl.
29. Žalovaný své povinnosti shromáždit relevantní podklady o přijímacím členském státu dostal, pokud vyšel z *Informace OAMP*. Byť s touto informací v odůvodnění svého rozhodnutí nijak podrobně nepracuje, tato zpráva popisuje průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany i přijímací podmínky žadatelů. Informace o závažných nedostacích z ní ovšem neplynou.
30. Nejvyšší správní soud přitom v mnoha svých rozhodnutích (např. ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 7 Azs 38/2017-73, či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 7 Azs 39/2019-39), hodnotil jako dostatečné posouzení žalovaného, který v dublinských rozhodnutích otázku vypořádal obdobným způsobem jako nyní v případě žalobce. Postačovalo, že rozhodnutí žalovaného obsahovalo alespoň obecnou úvahu o neexistenci systémových nedostatků. Přímou ve vztahu k Litevské republice se Nejvyšší správní soud vyjádřil nedávno v usnesení ze dne 22. 12. 2023, č. j. 8 Azs 222/2023-28. Nedospěl přitom k závěru, že by o Litevské republice existovaly jakékoli pochybnosti, pokud jde o případné systémové nedostatky.
31. Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě dublinských přemístění standardně bývá ve správním spise právě pouze zpráva *Informace OAMP* k členskému státu, která vychází z více zdrojů. Soudy ji ve správním řízení obecně považují za dostatečný podklad. Tak je tomu i v tomto případě. *Informace OAMP* se opírá o několik různých nezávislých zdrojů. Lze ji proto považovat za adekvátní podklad rozhodnutí. Nelze tedy tvrdit, že by žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav. Ani žalobce navíc v tomto směru nenamítá žádné konkrétní skutečnosti, které žalovaný měl zohlednit.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
33. Soud rovněž samostatně nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby, neboť o ní tímto rozsudkem ve lhůtě pro rozhodnutí o odkladném účinku rozhodl meritorně.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci

plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 18. října 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce